

Arnhem, 12 januari 2025

Lieve Donald,

De afwezigheid van kerstlampjes in januari slaat zwarte gaten,
die ik opvul met een hart van roze neon in de tuin
waarmee ik de winter in een nieuw licht probeer te zetten.

Want terwijl het in Californië as sneeuwt en de bijna-Leider van de Vrije Wereld
in Groenland een Amerikaanse Krim ziet, vraag ik me af
hoe lang de realiteit zich nog aan de wetten van het realisme wenst te houden.

Feiten zijn al zo lang vloeibaar, dat de werkelijkheid zich naar de waanzin plooit.

Het zou me niet mogen verbazen als we dit jaar nog
onder een maan van groene kaas over de platte aarde wandelen
en Marsmannelen in ons midden vinden.

Als verhalenverzinners zou het me moeten opwinden,
deze opwaardering van de fantasie,
maar zonder kader en contrast van natuurwetten en gezond verstand
vervalt verbeelding tot willekeur.

De functie van voorstellingsvermogen is om de werkelijkheid te verdiepen,
elkaar te leren kennen, empathie te voelen voor het onbekende
en je te verplaatsen in andere levens, andere werelden, andere mensen.

Niet voor niets begint kunst vaak met de uitnodiging: 'stel je voor'
en geeft zo de dagelijksheid reliëf.

Lord Byron, de tempelkrassende dichter, schreef
vlak voor hij aan moeraskoorts bezweek
dat waarheid vreemder dan fictie is.

Misschien omdat we van fictie verlangen dat die geloofwaardig is,
terwijl waarheid steeds meer een gevoelskwestie wordt,
eerder een manier om identiteit vorm te geven
dan een ijkpunt om ideeën aan te toetsen
en die waar nodig bij te stellen.

Liever veranderen we de waarheid dan onze denkbeelden.

In dit tijdsgewricht van fantasten zetten de clowns de kroon op.
Allemaal bewonderen we de nieuwe kleren van de keizers.
De waarde van waarheid is aan inflatie onderhevig.

En ik, ik zet een roze hart neer.

Een machteloos gebaar, zeker,
maar ik ben dan ook niet de bijna-Leider
van de steeds minder Vrije Wereld -

liever dan vlaggen plant ik harten in mijn achtertuin.